

[Glistrup]

ne skam ikke skal være bundet af deres afgørelser, og derfor kan de gå meget langt tilbage og simpelt hen sende folk en skatteregning for 1979 eller 1980, der kommer dumpende her engang i 1983. Hele den enevoldsebedsmandskancelliopfattelse tårner meget hårdt imod den moderne families meget, meget snævre budget, hvor man har så og så meget til de forskellige udgiftstyper. Hvis man så pludselig på et eller andet grundlag – transportfradrag eller manglende kasseafstemning, eller hvad der nu kan være tale om – får at vide, at man skal betale 20.000 kr., eventuelt fordelt i tre rater, virker det fuldstændig barokt. Det bør skattevæsenet ikke have adgang til, og fiskalt spiller det en meget ringe rolle.

Derfor er det område, som skatteministeren med det foreliggende lovforslag tager op til behandling, et område, der trænger til gennemgribende reformer. Som det fremgår af det, jeg allerede har antydnet, bør grundsondringen ligge imellem, om der er tale om forhøjelser eller om nedsættelser af den skattepligtige indkomst. Er der tale om nedsættelser, bør der stort set ikke være nogen som helst tidsmæssige barrierer eller grænser. Er der tale om forhøjelser, må der være meget snævre rammer.

Fremskridtspartiet har indgående redegjort for sine synspunkter på det område i f.eks. lovforslag nr. L 185 af 14. februar 1979 om begrænsning af skattesagernes antal, og det skal jeg henvisne til.

Derimod er det meget bagatelagtige og forsigtige – jeg var lige ved at sige forkølede – skridt, som skatteministeren vil tage med dette forslag, kun meget, meget lidt i forhold til den praktiske problemkreds, der er tale om. Men bevares, selv om det kun er et myreskridt fremad, er det dog et myreskridt i den rigtige retning, og derfor vil vi selvfølgelig støtte det ud fra denne devise, vi altid hyl-der: ethvert skridt frem er et fremskridt og støttes derfor af fremskridtspartiet.

Emmert Andersen (CD):

Lovforslag nr. L 95 er ligesom det foregående forslag et led i forbedring af retssikkerheden og er derfor et kærkomment forslag, som alle burde kunne stemme for. Med forslaget gennemførelse fjernes en uretfærdighed for borgeren. Nu får han med hensyn til

frister for tilbageregulering af skatter samme rettigheder som skattemyndighederne, og det manglede da også bare.

Ministeren skal have tak for fremsættelsen, og CD skal tilsige medvirken til et hurtigt og positivt udvalgsarbejde.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Hr. Wilhjem havde ved det forrige lovforslags behandling nogle principielle betragtninger angående retssikkerheden og mente, at der på en række områder netop i disse år var fare for angreb på retssikkerheden for borgerne fra myndighedernes side. Som det nok vil være kendt, deler jeg denne opfattelse på en lang række punkter, men det vil være meget svært og ikke i overensstemmelse med kendsgerningerne, hvis man ikke vil erkende, at der netop på skatteområdet hidtil har manglet særdeles meget i, at vi kan påstå, at der er retssikkerhed. Fra de senere år kan jeg blot nævne forsøget fra myndighedernes side på nyfortolkning, og det gælder f.eks. forholdene omkring bylandmænd og forholdene omkring lejeværdiberegninger. Det gælder også forholdene omkring moms-beregninger, og jeg kan minde om, at toldvæsenet for nogle år siden, når man gjorde opmærksom på, at der var begået en fejl, sagde: det kan godt være, at det er en fejl, og vi burde selvfølgelig selv have opdaget det, men det gjorde vi ikke, og så stikker vi en bøde ud på nogle tusinde kroner. Når man gjorde opmærksom på, at det var en urimelig behandling, så svarede toldvæsenet bare: vær glad for, at vi ikke selv opdagede det, så var bøden blevet 5 gange så stor. Heller ikke de betragtninger, der kom heroppe, og som kunne udlægges på den måde, at det jo bare var noget for de rige, er rimelige, for de rige skal også have ret for loven.

Jeg er glad for dette samlede udspil, og jeg er meget tilfreds med, at borgernes stilling i klagesager over skatteforhold nu styrkes ved denne sidste lov.

Jeg skal her pege på det forhold, at myndigheder og borgere nu forsøges ligestillet, når det gælder det antal år, hvori man kan klage over en afgørelse. Hidtil har der jo været en grov favorisering af myndighederne i forhold til borgerne. Vi er ikke nået til ligestilling endnu med dette forslag, men vi er dog kommet et godt stykke. Det må altid